

Живи і смійся

Микола Сингаївський

Живи і смійся... І згадай мене
уже забутого, уже здалека,
коли з весни мені крилом війне
такий же, як і я, сумний лелека,

коли спориш на голубих стежках
розкине вранішні тужаві гільця,
коли озветься у моїх руках
звичайна і довірлива синиця.

Найбільше в світі я люблю синиць
за ті турботи хлібні, всюдисущі.
Я напував їх з батьківських криниць,
ходив із ними у поліські пущі.
Там і сьогодні джерело моє,
наснажене цілющістю земною,

прозориться і чистим струмом б'є,
дзвенить – перемовляється зі мною.
Щоб ми несли одвічну чистоту,
даровану ще змалку – від природи.
І щоб не зло, а серця доброту
ми пам'ятали, ідучи до згоди.

І лжа, немов іржа, нас обмине,
я не журюсь, що в самоті зимую.
А ти згадай забутого мене
і смійся хоч тому, що я сумую.